

Proloog

‘Een mistbank,’ schreeuwde de uitkijk in het kraaiennest. ‘Aan stuurboord. Op ongeveer een mijl.’

De *Koning Egon* doorkliefde de golven van de Verboden Zee. Het fregat was een van de zwaarst bewapende schepen van de Caroliaanse marine, en was met zijn geoeffende bemanning een geduchte partij voor om het even welke piraat. Dankzij de magische hulp van drie Viguru-priesters stonden de zeilen van het fregat bol. Verder heerste er een bijna complete windstilte. Er was dan ook weinig bedrijvigheid aan boord geweest, tot de uitkijk van zich liet horen.

Het schip veranderde langzaam van koers, weg van de nevel. De uitkijk haalde opgelucht adem. Het zou niet de eerste keer zijn dat de piraten van Kadish hun slachtoffer in een ondoorzichtige zeenevel opwachtten en zelfs de machtige *Koning Egon* was niet tegen een onverwachte aanval van verschillende kanten opgewassen.

De uitkijk speurde de horizon af, gerustgesteld dat ze de mistbank op ruime afstand zouden passeren. Een vreemde tinteling in zijn nek zeurde echter om aandacht en hij kreeg het idee dat er iets niet klopte. De oude zeerot keek achterom en constateerde verrast dat de mist langzaam dichterbij kwam!

Hij tuurde naar het dek onder hem, opende zijn mond om de bemanning te waarschuwen en klemde zijn kaken weer op elkaar. De melkwitte nevel naderde zó snel dat het verschijnsel inmiddels ieders aandacht had. Opnieuw een koerswijziging inzetten had geen zin, dat was duidelijk.

De kapitein kwam uit zijn kajuit en riep iets naar de priesters. De mannen stonden op. Prompt viel de wind weg.

De *Koning Egon* minderde vaart en een van de priesters, een man met zilvergrijs haar, nam de kijker van de kapitein over. Hij bestudeerde de mist en gaf het instrument toen met een bedenkelijke frons door aan zijn jongere collega's. Een verhitte discussie volgde.

De kapitein volgde het gesprek met zichtbaar onbegrip en toenemende irritatie.

Langs de reling keken matrozen en mariniers verbaasd toe hoe de mist het schip bereikte en omsloot.

De uitkijk richtte zijn aandacht weer op de geestelijken en zag de oudste aandachtig naar de voorste uitlopers van de nevel turen. Het volgende ogenblik gleed een trek van afgrijzen over zijn gezicht. Opgewonden richtte hij zich tot de kapitein en zijn twee ambtsgenoten. De uitkijk kon niet verstaan wat hij zei, maar uit de consternatie die ontstond viel af te leiden dat er iets afschuwelijk mis was.

‘Naar het vooronder. Nú.’ Het bevel van de kapitein schalde over het dek. ‘Iedereen benedendeks. En geloof niets van wat je zo dadelijk te zien krijgt.’

De matroos in het kraaiennest kon zijn oren niet geloven. Wat had het voor zin nu benedendeks te gaan? En gold het ook voor hem? Het was een heel eind naar beneden. Hij zag zijn reactie weerspiegeld in het gedrag van zijn maten, die zich slechts aarzelend naar de dekluisen begaven. Voordat de uitkijk het vreemde bevel kon opvolgen gleden de eerste nevelslierten al over het schip.

Een ijselijke kreet bezorgde hem kippenvel op zijn armen. Een jonge matroos greep naar zijn hoofd en zeeg op het dek

ineen. Het was Garud, de kokshulp. Het joch schreeuwde onsamenvattend en sloeg in paniek met zijn armen om zich heen. De uitkijk schudde zijn hoofd. De jongen raakte wel erg snel van slag. Was dit niet Garuds eerste zeereis? Hij had beter in Tulda kunnen blijven.

De tweede stuurman liep op de jongen toe, maar bleef stilstaan voordat hij zich over hem had kunnen ontfermen. De uitkijk zag met stijgende verbazing hoe de officier zich omdraaide en tegen iemand begon te schreeuwen die er helemaal niet was.

De mist verdikte zich langzaam en nu begonnen er overal op het dek van de *Koning Egon* kreten te weerklinken. Bemanningsleden wankelden als donkere schaduwen door de nevel. Sommigen maakten vreemd schokkerige bewegingen met hoofd en armen. Twee mariniers trokken hun zwaard en gingen elkaar als dronkaards te lijf, ongecontroleerd op elkaar inhakkend. De priesters waren naar de reling van het achterdek gelopen en maakten bezwerende bewegingen met hun handen. De oudere man slaakte een gil, hield beschermend een arm voor zijn gezicht en tuimelde achterover in zee.

Het fregat werd nu volledig door de mist omhuld, alleen de drie masten staken er nog bovenuit, als eenzame bergsparren boven een wolkendek. De matroos in het krappe kraaiennest voelde zich gevangen in zijn eigen nachtmerrie. Dit kon niet waar zijn! Iemand daar beneden moest toch in staat zijn de invloed van die mist te weerstaan? Verbijsterd luisterde hij naar de geluiden die uit de deken van mist omhoogstegen. Het trotse marineschip was in een mistomfloerste versie van een gekkenhuis veranderd. Hij hoorde manisch gelach, hartverscheurend gekrijs en metalig wapengekletter. Wanhopig stak hij zijn vingers in de oren.

Na een kleine eeuwigheid stierven de geluiden weg. Het werd stil. Doodstil. De mist kroop langs de masten omhoog en de uitkijk zag met opengesperde ogen hoe klamme nevelvingers naar het kraaiennest reikten.

Het enige nog levende bemanningslid van de *Koning Egon*

bad tot zijn godheid, dacht aan zijn vrouw en kinderen. Tranen stroomden over zijn gebronsde gezicht. Hij slikte, stapte met een voet op de rand van zijn houten korf en omarmde de mastpunt.

De mist bereikte zijn voeten, zijn benen, zijn onderlichaam.

De uitkijk wierp een laatste blik over de witte deken die nu tot aan de horizon leek te reiken.

Hij kneep zijn ogen toe.

Hij liet los.